

Arrest

**nr. 119 930 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2013 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BORMANS loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 april 2011 en heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 22 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 augustus 2013.

1.3. Op 25 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U diende op 6 april 2011 een eerste asielaanvraag in samen met uw broer M.M.M.Y. (...) (CGVS xxx; O.V. xxx). U verklaarde toen het volgende:

U, M.M.A.H. (...), bent een 20-jarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U bent geboren op 24 hut 1369 (15 maart 1991) en opgegroeid in de stad Imam Sahib van het gelijknamige district van de provincie Kunduz. Negen jaar geleden verhuisde u met uw familie naar het dorp Yatim van het district Chardara. Nadat u uw middelbare school heeft beëindigd in 1387 (2008) bent u naar Kaboel gegaan waar u een lerarenopleiding volgde en vervolgens zelf ook als leraar Engels aan de slag ging. U verliet Afghanistan samen met uw jongere broer M.M.M.Y. (...) uit vrees voor de taliban. Toen u op 25 dalwa 1389 (14 februari 2011) een dreigbrief van de taliban ontving besloot uw gezin Afghanistan te verlaten, nadat de taliban eerder al uw broer T. (...) doodde in mizan 1389 (23 september tot 23 oktober 2010) en uw broer W. (...) drie maanden later in jedi 1389 (22 december 2010 tot 21 januari 2011) ontvoerde. Na een reis van ongeveer een maand kwamen u en uw broer op 6 april 2011 in België aan waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen.

Op 9 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de asielmotieven van u en uw broer M.M.M.Y. (...). De asielmotieven van u en uw broer waren gestoeld op dezelfde problemen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 84806 van 17 juli 2012.

U diende een tweede asielaanvraag in op 22 oktober 2012.

In het kader van uw tweede asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongeloofwaardig werden beschouwd (CGVS p.3). U verklaart dat de problemen die aan de basis liggen van uw tweede asielaanvraag gerelateerd zijn aan de problemen die u bij de eerste asielaanvraag naar voor bracht (CGVS p.6). U voegde aan uw eerdere asielmotieven toe dat de taliban na uw vertrek nog verschillende dreigbrieven stuurde (CGVS p.9; zie documenten die werden toegevoegd aan de blauwe map). Er werd een brief naar Mullah Y. (...), de landbouwer die jullie gronden bewerkt, en naar de ouders van uw dorp gestuurd (CGVS p.9). H. (...), de echtgenoot van uw tante, ontving twee dreigbrieven (CGVS p.9). Omdat H. (...) weigerde de taliban informatie te geven over u en uw familie, werden zijn broer M. (...) en uw landbouwer, Mullah Y. (...), ontvoerd en zes dagen vastgehouden in de woestijn (CGVS p.5). M. (...) werd gedood, Mullah Y. (...) werd uiteindelijk vrijgelaten (CGVS p.5). Uw oom H. (...) vroeg de Afghaanse autoriteiten om hem bescherming te bieden, maar kreeg het antwoord dat het niet mogelijk was voor de Afghaanse politie om zijn individuele veiligheid te garanderen (CGVS p.5; zie documenten die werden toegevoegd aan de blauwe map). Sindsdien woont uw oom H. (...) ondergedoken en weet u niet waar hij verblijft (CGVS pp.5,6). Verder belicht u in uw tweede asielaanvraag een aantal gebeurtenissen die reeds plaatsvonden vóór uw vertrek uit Afghanistan, maar die u pas later vernam van uw oom H. (...) (CGVS p.7). Zo geeft u aan dat uw vader gevisieerd werd omdat hij lid was van de Khalq partij en voor de toenmalige overheid werkte (CGVS pp.5,6). Uw vader zou vroeger, vóór de dood van uw broers W. (...) en T. (...), een klacht hebben ingediend bij de overheid tegen personen die verbonden zijn aan de madrassa in uw dorp die jongeren, waaronder zijn zoon, probeerden te overtuigen zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS p.7). Als gevolg van deze klacht, arresteerde de overheid een aantal personen in deze madrassa (CGVS p.7). Sindsdien zinnen zij volgens uw verklaringen op wraak (CGVS p.7). Daarnaast geeft u aan dat u geen redelijk vluchtalternatief heeft in Kaboel omdat de zus van uw vader die er woonde ten tijde van uw eerste asielaanvraag reeds 75 jaar oud was en ondertussen is gestorven (CGVS p.6). Tot slot merkt u op dat de beslissing van het CGVS in het feitenrelaas vermeldde dat u behoort tot de Tadzjiekse etnie in plaats van de Pashtounse (CGVS p.2). Aangezien uw vader van Pashtounse origine is, bent u eveneens een Pashtoun en wil u dit graag wijzigen (CGVS p.2).

Bij uw terugkeer vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag samen met uw broer M.M.M. (...) twee taskara's, tien foto's, drie attesten en een dreigbrief voor. Bij uw tweede asielaanvraag legt u bijkomende documenten neer, namelijk de originele exemplaren van de taskara's van u en uw broer, een vertaling van uw taskara, twee enveloppes, een enveloppe van het Kardan-instituut, vier dreigbrieven van de taliban, een bevestigingsbrief van het Kardan-instituut, een bevestigingsbrief van de dorpsouderen, een klachtbrief van het district, een bevestigingsbrief van de politie in Kunduz, een brief van de voorzitter van Mechelen Cricket Club, twee documenten die betrekking hebben op een

incident dat zich voordeed in het opvangcentrum in België (doktersattest en verklaring van de politie) en een USB stick met algemene informatie over Afghanistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voor brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 9 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de asielmotieven van u en uw broer M.M.M.Y. (...). De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 17 juli 2012. Het CGVS kan zich ertoe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Uw huidig asielaanvraag bouwt verder op uw initieel asielaanvraag, waar u aan vasthoudt (CGVS pp.3,6). U verklaart dat uw oom H. (...) na uw vertrek problemen ondervond omdat hij de taliban geen informatie wilde geven over uw situatie (CGVS p.5). Aangezien uw initieel asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS en deze beslissing werd bevestigd door de RVV, kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de geloofwaardigheid van uw huidige asielaanvraag.

Wat betreft uw tewerkstelling als leraar in Kaboel, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven bij uw eerste asielaanvraag niet werd betwist, maar dat werd geoordeeld dat deze tewerkstelling op zich geen aanleiding geeft tot de vluchtelingenstatus. Bij uw tweede asielaanvraag voegt u geen elementen toe die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling.

Verder wordt geoordeeld dat de nieuwe elementen die u aanhaalt, namelijk dat uw vader lid was van de Khalq-partij en voor de toenmalige overheid werkte en dat op basis van een klacht die door uw vader werd ingediend mensen uit de madrassa in uw dorp gearresteerd werden, niet geloofwaardig zijn (CGVS pp.5,6,7). Er wordt geen geloof gehecht aan de activiteiten van uw vader die ertoe geleid zouden hebben dat hij geïnterviewd werd vanwege uw uiterst vage verklaringen hieromtrent. Zo verklaart u dat u wist dat uw vader bij een politieke partij was maar dat u de naam van deze partij niet kende tot u uw oom H. (...) hiernaar vroeg en hij u vertelde dat uw vader bij de partij Khalq aangesloten was (CGVS p.6).

U weet niet of uw vader enkel lid was van Khalq of zich ook actief voor deze partij engageerde (CGVS p.8). Evenmin heeft u er een idee van tot wanneer uw vader bij deze partij was (CGVS p.8). Verder verklaart u dat uw vader voor de toenmalige overheid werkte, maar weet u niet welke job hij uitoefende (CGVS p.8). Indien uw vaders lidmaatschap bij Khalq en zijn werk voor de toenmalige overheid ertoe leidde dat hij door de taliban geïnterviewd werd, kan van u als gestudeerd man verwacht worden dat u hier meer informatie over heeft. U verklaart bovendien dat u uw oom H. (...) vragen heeft gesteld over uw vaders politieke verleden na uw eerste asielaanvraag (CGVS pp.6,7). Het is niet aannemelijk dat u in dit gesprek geen verdere vragen heeft gesteld, bijvoorbeeld over uw vaders werk voor de overheid en zijn engagement voor de Khalq-partij. Daarnaast kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de klacht die uw vader zou hebben ingediend tegen personen uit de madrassa in uw dorp die tot arrestaties zou hebben geleid. Eerst en vooral dient te worden gewezen op het feit dat deze gebeurtenis reeds plaatsvond vóór de dood van uw twee broers en het daardoor niet aannemelijk is dat u hier niets zou over hebben vernomen tot na uw eerste asielaanvraag (CGVS p.7). In de tweede plaats is uw kennis over deze arrestaties zeer beperkt. U kent geen enkele naam van de personen die werden gearresteerd terwijl het om personen ging die werkten in de madrassa in uw dorp die, zo verklaart u, uw broer probeerden aan te zetten een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS p.7). U weet evenmin wanneer deze arrestaties gebeurden (CGVS p.7). Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan deze problemen.

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De originele exemplaren van de taskara's van u en uw broer en de vertaling van uw taskara bevestigen de identiteit van u en uw broer, die niet betwist wordt. De brief van het Kardan-instituut bevestigt uw verklaringen over uw tewerkstelling aldaar. Dit gegeven werd niet betwist bij uw eerste asielaanvraag, waardoor deze bevestigingsbrief geen nieuwe elementen aanbrengt. De dreigbrieven van de taliban, de bevestigingsbrief van de ouderen en de correspondentie tussen uw oom H. (...) en de

politiediensten waarin om bescherming wordt gevraagd, hebben allen betrekking op de problemen die u reeds bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde en die door het CGVS en de RVV ongeloofwaardig werden geacht. De enveloppes hebben geen bewijswaarde. De USB stick bevat volgens uw verklaringen algemene informatie over de situatie in Afghanistan. Deze informatie wordt indachtig gehouden bij het nemen van deze beslissing, maar kan de bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien deze informatie geen betrekking heeft op uw eigen asielrelaas. De brief van de voorzitter van Mechelen Cricket Club en de twee documenten die betrekking hebben op een incident dat zich voordeed in het opvangcentrum in België (doktersattest en verklaring van de politie) kunnen evenmin bovenstaande beoordeling ombuigen omdat deze documenten betrekking hebben op gebeurtenissen in België en geen uitstaans hebben met de problemen die aan de basis liggen van uw vrees ten opzichte van u land van herkomst, Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Chardara kunt vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen.

U verklaart bij uw tweede asielaanvraag dat het niet mogelijk is voor u om zich in Kabul te vestigen omdat u er geen familie heeft – de tante waar u eerst over sprak is reeds overleden – en omdat u overal zal worden gezocht (CGVS pp.6,11). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas, is het eveneens niet geloofwaardig dat u in Kabul zou worden gezocht. De dood van uw tante belet u evenmin zich in Kabul te vestigen. Het UNHCR stelt namelijk dat het voor alleenstaande gezonde mannen in bepaalde omstandigheden mogelijk is zich te vestigen in een (semi-)stedelijke context zonder familiaal netwerk (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U verbleef van 2008 tot 2011 in Kabul waar u eerst studeerde en vervolgens werkte (CGVS 7 december 2011 pp.4,5,15,17,18). U bent afkomstig uit een gemengd gezin waarbij uw vader Pashtoun is en uw moeder Tadzjiekse (CGVS p.2), hetgeen uw integratie in Kabul vergemakkelijkt. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens het verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 63 juncto artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter,

tenzij voor wat betreft de in artikel 39/2, §1, derde lid opgesomde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de uiteenzetting aangaande de gegrondheid van het beroep kan afgeleid worden dat verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *“artikel 10 van het EGVerdrag”*.

Naast een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en het besluit dat de bestreden beslissing op dit punt tekort schiet, brengt verzoeker ook artikel 3 van het EVRM en *“artikel 10 van het EGVerdrag”* in herinnering waarna hij stelt dat dient te worden benadrukt dat hij geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dat iedere onderdaan van een niet-EU-land en de staatloze die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die weigert naar dat land terug te keren of niet kan terugkeren omdat hij vreest te worden vervolgd, kan verzoeken om toekenning van de status van vluchteling en dat de aanvrager die niet zou voldoen aan de nodige voorwaarden om in aanmerking te komen voor de status van vluchteling om de subsidiaire bescherming kan verzoeken. Verzoeker vervolgt dat, om teneinde de verzoeken correct te kunnen beoordelen, de EU-landen rekening moet houden met alle relevante feiten met betrekking tot het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast; zijn relevante documenten en verklaringen of hij mogelijk werd vervolgd of schade heeft ondervonden; het feit dat er ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op schade in gevallen waarin hij reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige of ongerechtvaardigde schade heeft ondervonden; zijn individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht, handelingen waarmee hij werd geconfronteerd of kan geconfronteerd worden, en die kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade, ...) en iedere activiteit die door hem werd uitgeoefend sinds zijn vertrek uit het land van herkomst. Verzoeker beweert dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas en dat de verwerende partij het niet noodzakelijk achtte om de reële situatie te onderzoeken. Daarnaast stelt verzoeker dat *“de Afghaanse bescherming geenszins voldoet aan de Europese maatstaven”*. Tenslotte herhaalt verzoeker de definitie van vluchteling en stelt dat het wel degelijk gaat om vrees voor vervolging, dat ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, als vluchteling kunnen erkend worden, waarna verzoeker nog de voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus aanhaalt. Verzoeker besluit dat hij, gezien zijn persoonlijke ervaring in Afghanistan, geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst daar zijn vrees voor zijn leven en zijn vrees voor vervolging afdoende aangetoond wordt.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen, en opnieuw rechtdoende hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een reeks documenten zonder inventaris. Ook in het verzoekschrift ontbreekt elke verwijzing naar of uiteenzetting over deze bijgevoegde documenten.

3.2. Ter terechtzitting verwijst de raadsman van verzoeker naar de richtlijnen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende Kabul en stelt dat geen rekening gehouden werd met de individuele elementen van verzoeker. De raadsman stelt eveneens dat verzoeker wil terugkeren indien er garanties zijn dat hij veilig is, dat verzoekers familie anti-taliban is, dat hij doodsb bedreigingen kreeg en dat verzoeker de waarheid wil vertellen en in België wil leven, dat teruggaan naar Afghanistan zijn dood betekent. Verzoeker wijst er ter terechtzitting nog op dat hij tegen de taliban is, dat zijn broer vermoord is en een andere broer ontvoerd werd, dat hij bedreigd wordt en dat hij veilig wil leven, reden waarom hij in België is. Verzoeker stelt dat het feit dat de hoofdstad van Afghanistan veilig is niet zijn probleem is, dat hij zelf daar niet veilig is. Hij benadrukt ook nog dat de commissaris-generaal de vraag stelde wat zijn vader voor werk deed, dat hij het niet wist daar deze hem niets gezegd had, dat dit niet zijn probleem is. Hij besluit dat hij alle bewijzen heeft ingediend en dat de beslissing niet rechtvaardig is.

3.3. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van *“artikel van artikel 10 van het EG Verdrag”*. Verzoeker werkt dit in zijn middel immers geenszins uit, noch toont hij aan op welke wijze dit verdragsartikel zou zijn geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal oordeelde in kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds op 9 maart 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof gehecht kon worden aan de asielmotieven van verzoeker en zijn broer. De beslissing van de commissaris-generaal werd bevestigd door de Raad in het arrest nr. 84 806 van 17 juli 2012, waardoor de erin vastgestelde ongelooftwaardigheid vaststaat.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in het relaas van zijn eerste aanvraag en brengt hij nieuwe elementen aan die betrekking hebben op feiten of situaties die zich volgens verzoeker hebben voorgedaan na voormelde beslissing alsook nieuwe documenten ter staving van zijn asielaanvraag zoals uiteengezet naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en ter ondersteuning van zijn verklaringen met betrekking tot de feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van de eerste asielaanvraag.

3.5. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien verzoeker geen nieuwe elementen naar voren bracht die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen alsook dat de door verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag neergelegde documenten deze vaststelling niet kunnen wijzigen. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden allen steun in het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De theoretische beschouwingen die verzoeker wijdt aan de inhoud van de vluchtelingendefinitie volstaan daartoe uiteraard niet.

Ter terechtzitting beperkt verzoeker zich voornamelijk tot het herhalen van zijn asielmotieven en tot het besluit dat de beslissing onrechtvaardig is. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt, zoals reeds gesteld, aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

In zoverre verzoeker nog aanvoert ter terechtzitting dat de commissaris-generaal de vraag stelde wat zijn vader voor werk deed, dat hij het niet wist daar deze hem niets gezegd had, dat dit niet zijn probleem is, beperkt hij zich tot het aanbrengen van een niet overtuigende vergoelijking die geenszins vermag de pertinente motieven dienaangaande van de commissaris-generaal die luiden *“Verder wordt geoordeeld dat de nieuwe elementen die u aanhaalt, namelijk dat uw vader lid was van de Khalq-partij en voor de toenmalige overheid werkte en dat op basis van een klacht die door uw vader werd ingediend mensen uit de madrassa in uw dorp gearresteerd werden, niet geloofwaardig zijn*

(CGVS pp.5,6,7). Er wordt geen geloof gehecht aan de activiteiten van uw vader die ertoe geleid zouden hebben dat hij geïnterviewd werd vanwege uw uiterst vage verklaringen hieromtrent. Zo verklaart u dat u wist dat uw vader bij een politieke partij was maar dat u de naam van deze partij niet kende tot u uw oom H. (...) hiernaar vroeg en hij u vertelde dat uw vader bij de partij Khalq aangesloten was (CGVS p.6). U weet niet of uw vader enkel lid was van Khalq of zich ook actief voor deze partij engageerde (CGVS p.8). Evenmin heeft u er een idee van tot wanneer uw vader bij deze partij was (CGVS p.8). Verder verklaart u dat uw vader voor de toenmalige overheid werkte, maar weet u niet welke job hij uitoefende (CGVS p.8). Indien uw vaders lidmaatschap bij Khalq en zijn werk voor de toenmalige overheid ertoe leidde dat hij door de Taliban geïnterviewd werd, kan van u als gestudeerd man verwacht worden dat u hier meer informatie over heeft. U verklaart bovendien dat u uw oom H. (...) vragen heeft gesteld over uw vaders politieke verleden na uw eerste asielaanvraag (CGVS pp.6,7). Het is niet aannemelijk dat u in dit gesprek geen verdere vragen heeft gesteld, bijvoorbeeld over uw vaders werk voor de overheid en zijn engagement voor de Khalq-partij. " te weerleggen. Immers het feit dat zijn vader hem niets vertelde over diens werk, doet geen afbreuk aan het motief dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, als gestudeerd man, na zijn eerste asielaanvraag, in het gesprek met zijn oom betreffende zijn vaders politieke verleden, geen vragen gesteld heeft over zijn vaders werk voor de overheid en diens engagement voor de Khalq-partij.

Verzoeker betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet. Deze vaststellingen van de commissaris-generaal zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

3.6. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De opmerking van verzoeker dat de Afghaanse bescherming geenszins voldoet aan de Europese maatstaven doet dan ook niet ter zake.

3.8. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.9. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t.*

Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

3.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.11. Verzoeker betwist deze motieven niet en brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.12. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct het volgende opgemerkt: *“U verklaart bij uw tweede asielaanvraag dat het niet mogelijk is voor u om zich in Kabul te vestigen omdat u er geen familie heeft – de tante waar u eerst over sprak is reeds overleden – en omdat u overal zal worden gezocht (CGVS pp.6,11). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas, is het eveneens niet geloofwaardig dat u in Kabul zou worden gezocht. De dood van uw tante belet u evenmin zich in Kabul te vestigen. Het UNHCR stelt namelijk dat het voor alleenstaande gezonde mannen in bepaalde omstandigheden mogelijk is zich te vestigen in een (semi-)stedelijke context zonder familiaal netwerk (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U verbleef van 2008 tot 2011 in Kabul waar u eerst studeerde en vervolgens werkte (CGVS 7 december 2011 pp.4,5,15,17,18). U bent afkomstig uit een gemengd gezin waarbij uw vader Pashtoun is en uw moeder Tadzjiekse (CGVS p.2), hetgeen uw integratie in Kabul vergemakkelijkt. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld..”* Voorgaande wordt door verzoeker niet betwist.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat het EHRM in de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dit standpunt wordt hernomen in de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013.

3.13. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in de hoofdstad Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

3.14. In zoverre verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat bij de beoordeling of hij in Kabul kon gaan wonen door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden met de individuele elementen eigen aan zijn dossier, met name dat hij bang is daar zijn familie anti-taliban is en hij reeds doodsbedreigingen kreeg, en de hoofdstad misschien veilig is maar dat hij daar niet veilig is, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor de verwijzing naar zijn relaas *in casu* niet relevant is.

3.15. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.16. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 augustus 2013 de kans kreeg om zijn nieuwe elementen uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Verzoeker poneert weliswaar dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten zijn reële situatie te onderzoeken, maar verheldert niet met welke feitelijke elementen of aspecten van zijn situatie geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, waardoor geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk wordt gemaakt.

3.17. De documenten die verzoeker neerlegt naar aanleiding van het inleidend verzoekschrift werden reeds alle neergelegd tijdens de asielprocedure, zodat het volstaat te verwijzen naar de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing. Betreffende de vertalingen die verzoeker, nadat hij ze reeds heeft voorgelegd tijdens de asielprocedure, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, opnieuw voorlegt, doch deze keer met enkele in de tekst aangebrachte wijzigingen, wijst de Raad er op dat verzoeker geenszins enige moeite doet in huidig verzoekschrift om op enige concrete manier toe te lichten, laat staan uiteen te zetten op welke wijze deze documenten de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou kunnen ombuigen. Bovendien stelt de Raad vast dat aangaande de documenten, waarvoor deze vertalingen werden neergelegd, terecht gesteld werd dat *“De dreigbrieven van de taliban, de bevestigingsbrief van de ouderen en de correspondentie tussen uw oom H. (...) en de politiediensten waarin om bescherming wordt gevraagd, hebben allen betrekking op de problemen die u reeds bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde en die door het CGVS en de RVV ongeloofwaardig werden geacht.”* De Raad ziet dan ook niet in hoe de wijzigingen in de vertalingen van deze documenten, waarvan geenszins vaststaat dat zij gemaakt zouden zijn door een beëdigd vertaler, afbreuk zou kunnen doen aan voormelde pertinente motivering.

3.18. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.19. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER